

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **COFIDIS, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Suché mýto č. 1, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bárdošova č. 2/A, proti žalovaným **1/ J. V.**, bývajúcemu v S. a **2/ A. V.**, bývajúcej v S., o **zaplatenie 1 152,81 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 3 C 283/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. októbra 2013 sp. zn. 7 Co 82/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo 16. januára 2013 č. k. 3 C 283/2011-56 žalobu zamietol. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. V dôsledku neplnenia povinností žalovaných splácať úver, žalobca využil svoje právo v zmysle Všeobecných obchodných podmienok a listom z 11. augusta 2011 odstúpil od zmluvy. Súd prvého stupňa poznamenal, že odstúpením od zmluvy sa zmluva v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka ruší od samého začiatku a ak strany už podľa zmluvy plnili, vyporiadajú sa medzi sebou podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Žalovaní čerpali úver v sume 1 686,26 €, pričom žalobca v žalobnom návrhu uviedol, že žalovaní ku dňu podania žaloby uhradili sumu v celkovej výške 1 713,27 €. Na základe uvedeného mal za to, že žalovaní nemajú vo vzťahu k žalobcovi žiadnu ďalšiu povinnosť na plnenie z úverovej zmluvy, ktorá bola zrušená a teda žalobca nemá nárok

na žiadne bezdôvodné obohatenie. Súd prvého stupňa preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. októbra 2013 sp. zn. 7 Co 82/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným ich náhradu nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ako aj s celým odôvodnením napadnutého rozsudku. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, podľa ktorej špeciálna úprava spotrebiteľského úveru v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“). Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalobcom túto charakteristiku spĺňa. Poznamenal, že žalovaným boli na základe zrušenej zmluvy poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1 686,26 € v dôsledku čoho im v súlade s § 457 Občianskeho zákonníka vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi všetko, čo podľa zrušenej zmluvy dostali z titulu bezdôvodného obohatenia. Túto povinnosť si žalovaní splnili ešte pred začatím konania, nakoľko podľa vyjadrenia samotného žalobcu obsiahnutého v žalobe, žalovaní mu uhradili čiastku 1 713,27 €. Odvolací súd preto podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, čím došlo k porušeniu jeho ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu. Oba sudy založili svoje rozhodnutia o zamietnutí žaloby v časti úroku za poskytnutie a poplatku z omeškania so splácaním úveru na nesprávnom právnom závere. Podľa názoru dovolateľa ide v danom prípade o tzv. absolútny obchod, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. Dovolateľ poukázal na to, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti vyžadované príslušnou zákonnou úpravou účinnou v čase uzavretia zmluvy, že žalovaní boli dostatočne upozornení na nevyhnutnosť preštudovania si tak zmluvy o úvere ako aj jej neoddeliteľných súčastí, a preto boli oboznámení aj s povinnosťou platiť úroky za poskytnutie úveru. Preto podľa žalobcu sú žalovaní povinní zaplatiť celkové náklady spojené s poskytnutým úverom, a teda aj úroky a príslušné poplatky. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaní sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie žalobcu nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutý je potvrdzujúci rozsudok, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie žalobcu nie je preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom na uvedené by prípustnosť dovolania žalobcu mohla založiť len procesná vada konania uvedená v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi

konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.

Dovolateľ namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie; zároveň je zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj tiež R 54/20102 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a nevyšla najavo žiadna z vád uvedených v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2015

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová